

1962–2007

Lábnymokat követek. Elmosódó foltok a Duna-part iszapjában, apróbbak a vártnál.

Ez a hajsza negyedik napja, a szemem le-lecsukódik. Szívem szerint ledőlnék, de amikor a nyomok sziklák árnyékába vezetnek, meghallom a sírást.

Egy csapásra feleszmélek, a hideg a gerincemen zongorázik. Bevetem magam egy szikla mögé. Biztos ő az. A célpontom.

A neve Medúza.

Csak idén ő a tizedik, akit felkutattam. Az előző héten találkoztam Amszettel, Minótaurusszal és Csú-zsunggal – lehengető figurák, bőven megérik az évezredek hírnevüket. Örömmel vállalták, hogy lefotózzam őket.

Persze akadt nagyobb fogásom is, két éve magával Karóbahúzó Vladdal vacsoráztam töröcsvári kastélyában – s bizony állítom, hogy élőben ijesztőbb és udvariasabb, mint amilyennek a pletykák leírják. Illedelmesen faggatott a céljaimról, s én előadtam a szokásos szövegem: a cél az, hogy felderítsem, a nem mindennapi alakok miként maradnak meg a köztudatban korszakokkal később. Milyen mozzanat vezetett a medúgorjei látomásokhoz, hogy fognak tekinteni egy csodára évszázadok múltán? Mi kell ahhoz, hogy valaki legendává váljék?

Előveszem a fényképezőgépet. Medúza a sírásából ítélve méterekre lehet, de nem merek kikukkantani a szikla mögül. Ha meglátom, azonnal kővé válok.

Igen. A nyomozásom alapján a hellén legenda ezen része igaz. Óvatosnak kell lennem.

Zsibbadó ujjakkal előtúrok egy fotópapírt a táskámból. Ahogy a filctollat is kézhez veszem, végigfut rajtam a remegés.

– Semmi gond – duruzsolom magamnak –, jó vége lesz.

Felfirkantom a fotópapír sarkába: *1962–2007*. A születési évem és a jelen év – a halálom éve.

Persze behunyhatnám a szemem, megszólíthatnám Medúzát, de már kevés izgalmat látok a beszélgetésekben. Én lehetnék a folyópart rejtélye. Ki készítette ezt a fotót, ki írta rá a dátumot? Ki szerepel rajta?

Jobb hát, ha le se jegyzem a nevem és a történetem. Elég a két évszám.

Elmosolyodok. Olyan lesz, mintha önmagam hajkurásztam volna. Egy új mítoszt.

Betömködöm a fotópapírt a gépbe, nagy levegőt veszek, és kilépek a szikla mögül.

Követem a zokogó hangokat, közben bokáig süllyedek az iszapba.

A legenda szerint azért sír ilyen gyakran Medúza, mert senkije sincs. Jogos gondolat: elvégre hogy kötsz barátságot, szerelmet, ha mindenki kővé válik, amint megpillant?

A szél a hajamba túr, hunyorgok és vacogok. Medúza itt van, valamelyik szikla mögött, már a lélegzetvételét is hallom...

Az ujjam a kioldógombra téved, készen bármire.

Feltámad a szél, és akkor villanást látok a szemem sarkában.